

centrale vragen komen telkens in discussie. Ontstaan en bestaan der eigen universiteit was ook dit jaar in debat. Mijn indruk is dat de argumentatie van 1880 dreigt te worden verabsoluteerd. Een accentverschuiving is hier onmisbaar en onmiskkenbaar. Het accent op het gepasseerd worden aan andere universiteiten heeft door de geschiedenis der Vrije Universiteit zelf zijn actualiteit verloren. Ook op de bescherming van de student ligt minder accent dan vroeger; sterker spreekt tegenwoordig het willen zijn van centrum van Christelijke wetenschap. Onderwijl weet de practicus dat de Vrije Universiteit er is en blijft.

Belangrijker is dan ook de voortdurende bezinning gezamenlijk en individueel op de betekenis van het uitgangspunt voor ons dagelijks werk. Wetenschapsmensen hebben dit met alle mensen gemeen dat de eisen van Gods gebod voor de details van het dagelijks werk hun niet altijd zomaar duidelijk, soms zeer duister zijn. Juist in dat zoeken bezig te zijn is de vreugde van de Vrije Universiteit.

In de bezinning over een aantal specifieke vragen ware ook het contact tussen universiteit en maatschappij nader te beleven, door ook de volksgroep, welke onze universiteit stuwt daarin te betrekken. De Senaat nam een initiatief in die richting en stelde aan Directeuren voor om één of enige commissies in te stellen ter bestudering van vragen als de stand van de uitbreiding, de wenselijkheid van spreiding der universiteit, ook de vraag in hoeverre van reformatorische kant voldoende aandacht wordt geschonken aan technisch hoger onderwijs, en als vanzelf komt men dan op de vraag van de mede-verantwoordelijkheid van de Christen voor de studenten aan de openbare instellingen.

Ik liet tot nu toe de intern-organisatorische punten achterwege; zij treden bij al deze belangrijke vragen op de achtergrond. Na een discussie in de Senaat over de organisatorische vormgeving der universitaire leiding, benoemden Directeuren een commissie uit hun midden, welke de gehele organisatie der Universiteit in studie neemt. De organisatie van zijn eigen leiding maakte de Senaat eveneens tot voorwerp van commissoriaal beraad, dat nog voortduurt. Reeds werd de proef met de Senatus Contractus definitief, terwijl de Senaat thans een Moderamen kent, waarin met de Rector zitting